Missionærer i samfundets tjeneste

Missionærerne i Kristianstad. Ældsterne Ashton og Cannon, lægger deres unge kræfter i at ordne alle de sække med tøj, der er blevet skænket Røde Kors. (TD-foto).

Det Første Præsidentskab opfordrer missionærer over hele verden til at bruge mindst 4 timer om ugen på kristen tjeneste i samfundet. De vælger selv hvad de vil beskæftige sig med.

I Kristianstad har missionærerne henvendt sig til Røde Kors og tilbudt sin hjælp.

- Vi får hjælp med alt muligt, fortæller konsulent Ulla Arvidsson. Vi har fx lige åbnet en brugt-butik i byen, som missionærerne har hjulpet os med at male og sætte i stand. Her kommer mange damer og hjælper med at sortere alt det tøj der kommer ind, men problemet har hidtil været at få sækkene over i magasinet, selv om der ikke er så langt derover.

Vi måtte leje en bil og anhænger før i tiden, men nu transporterer missionærerne sækkene på en trækvogn, og det sparer både tid og penge for os på kontoret. De har endda hjulpet os med at rydde op i arkiverne, sortere, samle og hæfte informationsmaterialer og lægge det i kuverter - mange ting, som i sig selv måske ikke er så fantastiske, men som det er rart at få hjælp med.

Røde Kors er en politisk og religiøst uafhængig organisation, som står for humanitet, upartiskhed, neutralitet, frivillighed, selvstændighed, enhed og universalitet. Denne internationale humanitære organisation opstod i 1863, for at tage sig af dem der blev såret i krig.

I dag yder man også katastrofe- og flygtningehjælp og driver sygehuse og anden humanitær hjælpevirksomhed i fredstid. Man arbejder hele tiden med individets bedste for øje.

- Andre distrikter har ringet til os og undret sig over vort samarbejde med mormonmissionærerne, da vi er religiøst uafhængige, fortæller Ulla Arvidsson, men vi bestemte os for at sige ja tak til hjælpen, da missionærerne sagde, at de kom for at gøre en indsats, og ikke for at missionere. Og vi har kun haft gode erfaringer, som vi gerne deler med dem der spørger.

Ældsterne Cannon og Ashton synes at det er som at tilhøre en stor familie, når de arbejder i Røde Kors. Vi føler os påskønnet. Man accepterer os og spøger med os. Alle kender vore navne, men kalder os oftest for "drengene", fortæller ældste Cannon med et lille smil.

Mange spørger os naturligvis hvorfor vi er her og hvorfor vi helt gratis giver to år til det vi gør, tilføjer ældste Ashton. □

Hjælpeforeningen udstiller på bibliotek

Str. Kramer i færd med at forberede biblioteksudstillingen. Det tog str. Kramer 5 uger at forberede denne meget omfattende udstilling (Foto: Kramer).

gode råd om hus, hjem, madlavning, sundhed og andet fortsætter søster Larsen til Frederikshavns Avis.

Fejret både i kirken og på biblioteket

Selve 150-årsdagen blev fejret både med udstillingen på biblioteket og med sang og foredrag i kirken på Niels Juelsvej.

Behovet for hjælpeforeningen findes stadig

Søster Larsen slutter overfor Frederikshavns Avis med at sige: - Foreningen blev oprettet for 150 år siden fordi der var behov for en udvikling af de specielle evner, som kvinder besidder. Det behov findes stadig.

Hjælpeforeningen i Frederikshavn består af 68 kvinder, hvoraf de 24 er aktive. □

Flemming Bo Pedersen

- Fin presseomtale af hjælpeforeningsudstilling.

I forbindelse med 150-året for Hjælpeforeningen havde Hjælpeforeningen i Frederikshavn kontaktet det lokale bibliotek i Frederikshavn og fået tilladelse til at opsætte en udstilling i tidsrummet fra 12. marts til 23. marts, hvorefter udstillingen blev ophængt i Hjælpeforeningens værelse i kirken i Frederikshavn.

Søstrene i Frederikshavn var så heldige at kunne præsentere udstillingen i samme uge som 150-års fødselsdagen.

Interview i det lokale dagblad

Denne begivenhed blev fulgt op af et interview i Frederikshavns Avis, hvor præsidentinden for Hjælpeforeningen i Frederikshavn, søster Liselotte Larsen, fortalte om verdens ældste kvindeorganisation.

Som søster Larsen siger: - Mændene lytter til os. Vi føler ikke at kvinderne er sat i skyggen.

- I hjælpeforeningen bakker vi mændene op i deres arbejde og vi er rede til at give

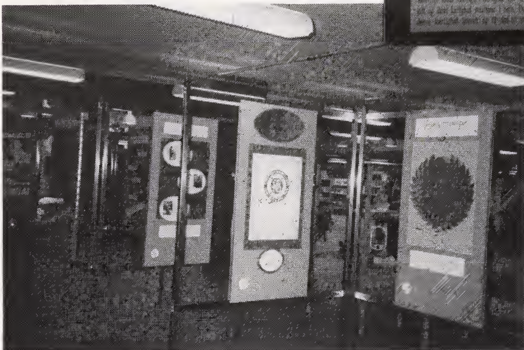

Str. Dige og str. Kristensen ifærd med at forberede tekster til udstillingen (Foto: Kramer).

Hjælpeforeningens udstilling på biblioteket i Frederikshavn. Til venstre dukken med pionerdragten, og til højre montren (Foto: Kramer).

En af de flotte og gennemarbejdede plancher fra udstillingen (foto: Kramer).

Hjælpeforeningens udstilling havde en meget fin placering lige ved den store og brede indgang til biblioteket (foto: Kramer).

Gruppebesøg i Københavns 1. ward

En vellykket missionæridé fra Københavns 1. ward

Man tager ... en dåbskandidat, og i forbindelse med undervisningen hos missionærer og medlemmer viser det sig, at undersøgeren har en stor omgangskreds i en forening eller lignende.

Undersøgeren fortæller sine venner og sin bekendtskabskreds om sin forestående dåb og inviterer dem med. Dette har virket i 2-3 tilfælde i foråret 1992. Der har været gennemsnitlig 10 undersøgere til stede ved alle 1. wards 7 dåbsmøder dette forår.

Interessen breder sig

Interessen smittede også af på en forening af pensionerede rejseledere, som mødte op med 30-40 personer til almindelig rundvisning og filmforevisning i kirkebygningen, efterfulgt af mange interesserede spørgsmål samt uddeling af flere eksemplarer af Mormons Bog. □

Helge Nørrung
Københavns 1. ward

Primarykor synger på plejehjem

Lis Ljung, der er musikleder i Primary, havde trænet sangene med børnene gennem længere tid (TD-foto).

En varm søndag eftermiddag sidst i maj besøgte børnene i Primary i Københavns 4. Ward et plejehjem, hvor de med stor iver sang Kirkens sange på de forskellige afdelinger.

- I forbindelse med vores wardskonference havde stavens Primary opfordret os til at skabe et udadvendt projekt, fortæller Bente Hansen, der er præsidentinde i Primary.

- Vi fik i god tid en aftale med plejehjemmet "Bonderupgård" i Vanløse og forberedte børnene i sangperioden om søndagen. Det blev en helt vidunderlig oplevelse. Vi fik en dejlig modtagelse, og børnene sang af hele hjertet.

Mange af de ældre beboere havde tårer i øjnene, mens børnene sang. På hver afdeling sluttede præsentationen med, at et af børnene gav beboerne en stor pose med hjemmebagte småkager.

- Det var selvfølgelig børnene, der fortjener æren for det vellykkede arrangement, men også lærerne og musiklederen, Lis Ljung, har ydet en stor indsats.

- Plejehjemmet sluttede af med at byde på en sodavand til alle børnene, og kort efter ringede de og spurgte, om vi ikke kunne komme igen til jul, slutter Bente Hansen. □

Sv Aage Andersen

Nogle af Primary-børnene, der var med ude på plejehjemmet (TD-foto).

Tabernakelkoret skal besøge Israel

For første gang i sin 145-årige historie er det planlagt, at Mormontabernakelkoret skal synge i Israel.

Præsident Gordon B. Hinckley, som er førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, bekendtgjorde fornylig planerne for turneen. Koret skal synge i Jerusalem, Tel Aviv og Haifa. Selv om de præcise koncertdage endnu ikke er fastlagt, så er det allerede bestemt, at koret rejser fra Salt Lake City den 26. december 1992 og vender tilbage den 6. januar 1993.

Præsident Hinckley siger, at koncertturen er et resultat af en invitation fra Jerusalems borgmester Teddy Kollek. Borgmesteren inviterede koret i forbindelse med et besøg, som præsident Howard W. Hunter og ældste James E. Faust fra De Tolvs Kvorum samt Truman G. Madsen, der er leder af Brigham Young universitetets center i Jerusalem, fornylig aflagde i Jerusalem.

Koret vil optræde i Jerusalem sammen med Jerusalems Symfoniorkester, der dirigeres af David Shallon. Korets optræden vil være en del af orkestrets liturgiske serie. Det er et det eneste tidspunkt i løbet af året, hvor orkestret vil spille både jødisk og kristen musik. □

Church News

Paneldiskussion om vold og fremmedhad i Lyngby Storcenter

Kirken var inviteret til at deltage i en offentlig paneldiskussion om vold og fremmedhad søndag den 29. marts 1992 i Lyngby Storcenter.

Mange trossamfund repræsenteret

Den Katolske kirke i Lyngby var arrangør af diskussionen, og man havde foruden vores kirke inviteret repræsentanter fra Det Mosaiske Trossamfund, Adventistkirken, Baptistkirken, Den Katolske Kirke, Folkekirken samt repræsentanter fra danske og ikke-danske muslimer.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var repræsenteret ved stavspræsident Richard Andersen.

Til kamp mod vold og fremmedhad

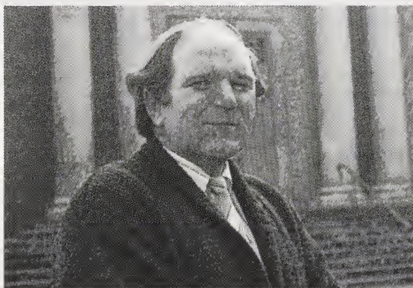
Formålet med arrangementet var at samle kristne og ikke-kristne trossamfund i en bekæmpelse af den stigende vold og fremmedhad over for indvandrere og flygtninge i Danmark.

Hver af repræsentanterne kom med et indlæg efterfulgt af spørgsmål til paneldeltagerne.

Alle har ansvar for at modvirke vold og fremmedhad

Præsident Andersen gav i sit indlæg udtryk for, at vold og fremmedhad ikke er i overensstemmelse med evangeliet, og at Kirken har et medansvar for bekæmpelse af vold og fremmedhad overfor indvandrere og flygtninge. Præsident Andersen berettede om hvorledes han selv havde været udsat for en grov chikane på grund af sin svigermors nationalitet. Præsident Andersen lovede at gå tilbage til sine medlemmer og gennem Kirkens ledere gøre Kirkens medlemmer opmærksom på deres ansvar for at modvirke vold og fremmedhad.

Under diskussionen blev der bragt forslag om nedsættelse af et udvalg med repræsentanter fra de forskellige trossamfund, som skulle arbejde videre med problemstillingen. Der var dog ikke stemning for nedsættelse af et sådant udvalg.

Stavspræsident Richardt Andersen fremførte Kirkens holdninger under debatten i Lyngby Storcenter (Foto: Ensign).

Pressemeddelelse

Paneldeltagerne enedes om at udsende en pressemeddelelse, hvoraf det skulle fremgå, at arrangementet var afholdt, og at man var enige om at fordømme den stigende vold og det stigende fremmedhad.

Det rejste emne er alvorligt nok i sig selv, og arrangementet var interessant derved, at Kirken var inviteret til at deltage og derigennem udtrykke de principper, som Kirken tror på.

Verden har brug for de evangeliske principper, som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige står for. Derfor bør Kirken i højere grad være udadvendt og i større grad deltage i det, som rører sig i samfundet.

Følg eksemplet fra Lyngby

Min udfordring er, at Kirkens medlemmer og Kirkens ledere er opmærksomme på de muligheder, der er for at deltage i arrangementer i lokalsamfundet. Gennem en sådan deltagelse kan vi viderebringe de evangeliske principper, så verden omkring os kan blive en bedre verden at leve i. □

Jørgen Nielsen
Roskilde ward

det grønne område

Hvad kan vi gøre ved fremmedhad

Flere trossamfund, og to muslimer, debatterer offentligt i Centersalen 29. marts - Katolske menighed er arrangør

Præsident Spencer Greer siger farvel

Nu tidligere missionspræsident Spencer Greer og hustru (foto: Greer).

Efter at have tilbragt i alt en tiendedel af sit liv i Danmark må vi nu tage afsked med missionspræsident Spencer Greer, som siden juli 1988 har ledet Den Danske Mission.

Missionen består nu af 140 missionærer, hvilket er 16 flere end da præsident Greer kom. 25 % af missionærerne er søstre. Dette store antal af søstre skyldes, at Danmark for søstremissionærernes vedkommende opfattes som et sikkert sted.

Den Danske Mission omfatter også Island, hvor der er 10 missionærer, siger præsident Greer, som netop var kommet hjem fra sit sidste besøg på Island, da Kirkenyt interviewede ham.

Samarbejdet det vigtigste

- Min tid i Danmark har haft stor betydning for mig. Det vigtigste har været samarbejdet mellem missionærerne og medlemmerne. Vi bruger nu 1/7 del af vores tid på genaktivering og 4 timer hver uge til tjenesteprojekter, også uden navneskilt, fortæller præsident Greer.

- Dette samarbejde er inde i en god udvikling, fortsætter præsident Greer, men skal vi nå fra en dåb pr. missionær om året til familie pr. missionær (fra 140 til blot 800), så kan det kun ske med medlemmernes hjælp.

Fremgang

- I nogle områder i landet er to-tre familier sammen med missionærerne begyndt at afholde hjemmeaftεn, hvor der skabes gode muligheder for at dele evangeliet med andre. Det har givet god vækst de sidste seks måneder, siger en begejstret præsident Greer.

Hjem til banken

Præsident Greer, som er 55, er nu vendt hjem til sit job som investeringsrådgiver i

Præsident Greer på missionskontoret i Herlev (TD-foto).

Præsident Greer foran tavlen med nogle af de mange missionærer, han har ledt i de tre år som missionspræsident (TD- foto).

en bank i Salt Lake City. Præsident og søster Greer har beholdt deres hjem, hvor de ugifte af deres fire børn har boet, mens far og mor har været på mission.

Udover sin kærlighed til Danmark tager præsident Greer også et rigtigt stykke Danmark med hjem, idet familien har købt en dansk fuldblodshest, som blev sendt til USA med fly i juni måned. Her får den selskab af yderligere to danske heste, som præsident Greer købte for syv år siden.

- Og de taler alle tre dansk, påstår præsident Greer leende, hvorefter han giver et eksempel, på hvad han mener. (Redaktionen skal dog her undgå at angive den lydmæssige forskel på heste i USA og Danmark).

Trofasthed

- Jeg nærer en stor kærlighed til Danmark og til medlemmerne i Danmark. Det har været en belønning i sig selv at se trofaste medlemmer stadig holde sig til Kirken helt tilbage fra min første mission. Og jeg er ikke ene om denne oplevelse, for den deles af andre missionærer. Især af vores missionærægtepar, som tilhører "efterkrigsgenerationen", og som selv har været missionærer her lige efter krigen, og som nu vender tilbage med deres ægtefælle til endnu en mission. Det er en god udvikling, siger præsident Greer.

Et ord med på vejen

På Kirkenyts spørgsmål om et ord med på vejen til medlemmerne i Danmark, sad præsident Greer tavst et godt stykke tid, og sagde derpå med stor kærlighed i stemmen:

- Min mission har givet mig en bedre forståelse for vigtigheden af at være medlem af Kirken. Det er let at sige, og siges måske ofte. Men det gør mig ondt at se mange falde fra, ikke på grund af lærdommene, men på grund af sårede følelser. Det er ikke omvendelse til Kirken, men til evangeliet, som er vigtig. Når vi forstår det, vil vi ikke lade os såre, men tværtimod elske den, som har eller vil såre os. Og vigtigst af alt, vi vil ikke forlade Kirken, slutter præsident Spencer Greer. □

Flemming Bo Pedersen

Religionslærere hører om Kirken

Ved skolerne i Esbjerg kommune er der ofte blevet talt om, hvor dårligt det står til med religionsundervisningen, og hvad der kan gøres ved dette! fortæller br Carl-Johan Grabe fra Esbjerg Ward. Med dette i tankerne rettede jeg henvendelse til den ansvarlige leder for religionsundervisningen i maj 1991, men denne fortalte mig, at der var rettet henvendelse til samtlige 25 skoler for ca. 1 års tid siden, og der var ingen, der havde reageret på henvendelsen, hvilket betød, at der ikke blev oprettet nogle kurser i denne omgang.

Overvældende positiv reaktion

- Derefter fortalte jeg, at vor kirke var meget interesseret i at være med, og spurgte om det kunne lade sig gøre på ny at rette henvendelse til religionslærerne, hvilket ikke blev modtaget med større optimisme, men der blev lovet at prøve igen. Dette resulterede i, at over 50 lærere ved Esbjerg kommune ønskede at være med i en såkaldt "religionsrunde", der indebærer, at lærerne kommer rundt og besøger de forskellige trossamfund indenfor kommunen. Dette var et overraskende stort tal, og konsulenten kontaktede mig for at aftale nærmere tid og sted for de i første omgang 25 udvalgte lærere, og dernæst kommer turen til de næste 25 på et senere aftalt tidspunkt, fortæller br. Grabe.

Grib ideen

- Det første besøg, som fandt sted i april måned i år var meget positivt, og spørgelysten fra de 25 kursister var meget stor. Og ud fra de mange reaktioner, der er kommet, vil jeg gerne hermed give ideen videre til andre menigheder rundt om i hele Danmark, og hvis du eller I har spørgsmål til, hvordan vi har grebet det an, er alle meget velkommen til at rette henvendelse til undertegnede.

De fleste af os vil sige, at det vigtigste af alt, er at være et godt eksempel for andre, og det er det vel også, men det kan være nødvendigt for os at åbne munden for at fortælle, hvad vi tror på, og spørgsmålet er så: - Hvordan gør vi det? - Og heldigvis er der ingen facitliste for dette, men det vigtigste er vel, at der finder en undervisning sted. □

Carl-Johan Grabe
Missionsleder i
Esbjerg ward

Hvordan kan man bevare en høj aktivitet som hjemmelærer og besøgslærerinde?

Hvordan vi gjorde det:

Gør det med glæde og ikke sukkende

Det er et godt spørgsmål, idet det jo ikke er givet, at fordi vi har en høj aktivitet i dette betydningsfulde arbejde, at det så også er forbundet med en høj aktivitet. At gå ud som hjemmelærer/besøgslærerinde er en del af selve evangeliet og samtidig forbundet med ansvar. Gør denne gerning med glæde og ikke sukkende, thi dette er ikke gavnligt. Se Hebr. 13:17. Lad os derfor stræbe efter at udføre denne kaldelse med et mildt og kærligt sind, så både giver og modtager får åndelig rigdomme til at blomstre og bære god frugt, hvilket er vor kirkes mission, formål og eksistensberettigelse. □

Palle Blønd
Fredericia ward

Sæt høje standarder for dette arbejde

Tak for opfordringen til at fortælle om det, som står mit hjerte nær. Jeg tror, at hvis besøgslærindearbejdet går godt, så går wardet godt. Jeg mener ikke, der er et kald, der kræver mere taktfuldhed, større oprigtighed og et varmt hjerte end besøgslærerindearbejdet. Jeg tror, at en besøgslærerinde, der fuldfører sin forvaltning, modtager mere, end hun giver. Jeg er besøgslærerinde hele måneden, og alle besøg behøver jo ikke at foregå på én dag. Derfor har jeg nogle standarder, jeg prøver at efterleve, f. eks.: Bede om Åndens vejledning. Aftale besøg i god tid. Finde udvej for at besøge mine søstre, selv om den søster, jeg går sammen med, ikke kan samt forberede lektien, så den passer til hver enkelt søster. □

Nunne Andersen
Fredericia ward

Nunne Andersen

Yd begge en indsats

Når månedens hjemmelærerarbejde skal planlægges er det til stor hjælp og motivering for begge hjemmelærere, at initiativet ikke kun bliver taget af den samme person hver gang. Ved at begge yder en indsats vises der forståelse for, at denne kaldelse udføres i fællesskab. Der kan med fordel aftales tidspunkter for besøgene hos de enkelte tildelte familier, således at familierne kan tage højde for dette i deres egen planlægning. Hjemmelærerne kommer heller ikke til at gå forgæves. Når man gentagne gange besøger sine familier udvikles der tillid og Kristi kærlighed. Hjemmelærerne vil pga. Helligåndens vejledning vide, hvordan de kan støtte og opmuntre de enkelte personer, og der vil være mulighed for at give udfordringer, som bør blive fulgt op. Ved at arbejde med de enkelte familier bliver besøgene ikke kun til "besøg", men man vil ønske at besøge dem næste måned. Der er god støtte at hente i udførelsen af denne kaldelse hos fuldtidsmissionærerne, som man kan arbejde sammen. Bøn, faste og Åndens vejledning er også uundværlig i hjemmelærerarbejdet. □

Peter E. Sørensen
Roskilde ward

Poul B. Andersen

Gør dig til en del af familien

Jeg tror, det er et spørgsmål om indstillingen til det ansvar, man er blevet overdraget som hjemmelærer, akkurat, som hvis du blev kaldet til at være biskop. Når man har konstateret, at der ligger et stykke arbejde og venter på at blive gjort, kan man lige så godt få det bedst mulig ud af det, så det kan blive til fornøjelse for alle parter. Der sker nemlig det, at hvis man udfører sin "pligt" eller sit kald regelmæssigt og konsekvent med interesse for de mennesker, man er sat til at tage sig af, vil ens eget engagement automatisk udvikles. Samtidige hermed sker der nemlig også en forandring

i indstillingen hos den familie, man besøger, fordi de fornemmer den personlige interesse i dem, samt at det også ved de regelmæssigt tilbagevenden- de besøg "bevises", at det ikke kun er en døgnflue. Jeg har personligt erfaret, hvordan familier, der ellers fra begyndelsen var vanskelige at få besøgsaftaler med, fordi de f. eks. havde skrifteholdsarbejde, efter en periode blev samarbejdsvillige og selv kom med forslag til løsning af de tidsmæssige problemer. Hvis det en sjælden gang alligevel ikke kunne lade sig gøre, ringede den pågældende naturligvis straks og meddelte problemer, så vi kunne aftale en anden tid. Jeg husker en sådan situation, hvor vi havde aftalt en ny tid, at familieoverhovedet ringede til mig om eftermiddagen, den dag vi have vores oprindelige aftale og sagde til mig, at hun blot ville fortælle, at hun havde fået det arrangeret, således at vores første aftale nu godt kunne gennemføres, hvis jeg stadig var interesseret heri. Når vi er kommet så langt, har vi mulighed for at udføre et regulært hjemmelærer- eller besøgslærerindearbejde. Så er vores besøg ikke blot ventet, men forventet og jeg har altid følt mig som en kær gæst. Det har bevirket, at jeg, når det overhovedet har været muligt, altid har sørget for at gennemføre vore besøg indenfor den første halvdel af måneden, så en "smutter" kunne nå at blive genoprettet. Til min egen personlige tilfredsstillelse har det betydet, at jeg har fået nye personlige venskaber, der har gjort det hele 'møjen' værd. Men du skal være til at stole på - også med hensyn til at komme på den fastsatte aften. Melder din makker forfald, og ikke kan nå at få en stedfortræder, må du nødvendigvis gå alene. Svigt aldrig en aftale. Den er alfa og omega for familiens tillid til dig. Til gengæld vil du opnå, at du bliver draget med ind i deres familieliv, deres glæder, sorger og bekymringer. Selv hos familier, som er inaktive. Jeg kom en gang hos en sådan familie i en periode over 8 år og deltog i både sygdom, hospitalsophold, diverse problemer, fødsel og dåb. Men til sidst fik lov til at se dem alle sammen, som een stor aktiv familie, så er der plads til en lille glædeståre.

Jeg har personligt været så heldig - med en god makker - at have opnået at besøge de tildelte familier 100% hver måned i en flerårig periode. Hvilket til en vis grad borger for sandheden af ovennævnte erfaringer, som jeg samtidig mener på være mit svar på spørgsmålet. □

Poul B. Andersen
Allerød ward

Gerda Jensen

Sæt mål

For mig er der nogle få ting, som er afgørende for, at jeg kan have en høj aktivitet som besøgslærerinde. Jeg vil prøve at beskrive det kort.

1) Man skal forpligte sig selv til at ville besøge sin kreds hver måned.
2) Man skal have en kammerat, som vil forpligte sig på lignende måde.
3) Når det fungerer godt, må Hjælpeforeningens præsidentskab ikke lave om på kredsene hele tiden. Det er vigtigt, at man får tid til at opbygge et venskab og ikke hele tiden skal skrifte rundt.
4) Man skal holde af den søster, man går ud sammen med. Når man gør det, glæder man sig til at tilbringe tiden sammen med hende, samtidig med at man udfører sit besøgsarbejde.
5) Arbejdet lykkes bedre, hvis man har lavet en målsætning.

En målsætning kan se således ud:

a) Få lov til at give budskabet hvert sted.
b) Få lov til at bede hvert sted.
c) Få den søster vi besøger til at fortælle hvordan hun blev medlem af Kirken, så hun selv kan føle Ånden fra dengang.
d) Få hver søster til at abonnere på Stjernen.
e) Invitere den inaktive søster til at deltage i et nadvermøde, en aktivitet eller et hjælpeforeningsmøde.

6) Være imødekommende overfor ens egne besøgslærerinder og hjælpe dem med at finde et tidspunkt, hvor vi kan mødes. Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om, at det hjælper meget med en individuel målsætning for den enkelte søster. Jeg har oplevet store forandringer, efter min kammerat og jeg satte mål for "vores søstre". - Og så er det en glæde, når dem man besøger vil bruge én. Det opbygger sande venskaber. □

Gerda Jensen
Ålborg ward

Ulla Madsen

Lav aftaler så tidligt på måneden som muligt

En af de vigtigste ting man skal huske for at opnå og bevare en høj aktivitet som besøgslærerinde er, at måneden starter den 1. og at man får sine aftaler i stand så tidligt som muligt, for den 25. kommer hurtigere end man aner, og så kan det let blive for sent at gøre sit arbejde i den måned. Da det skulle gerne være en glæde at udføre sin pligt, skal man selvfølgelig opbygge et godt forhold til søstrene på kredsen, det ligger jo i selve besøgsarbejdet, men det er også meget vigtigt, at forholdet mellem de to besøgslærerinder styrkes, at de holder af hinanden og ønsker at gå ud sammen, og på den måde hjælper hinanden med at gøre dette vigtige arbejde. En sidste ting jeg vil nævne for at højne aktiviteten er, at man hjælper sine egne besøgslærerinder med, ikke at være for besværlig at finde tid til at besøge. □

Ulla Madsen
Københavns 3. ward

Kort sagt:

- ☆ **Forstå at kaldet kommer fra Herren**
- ☆ **Sæt mål**
- ☆ **Yd begge en indsats**
- ☆ **Gør dig til en del af familien**
- ☆ **Følg Åndens tilskyndelser**
- ☆ **Sæt høje standarder for dette arbejde**
- ☆ **Lav aftaler så tidligt på måneden som muligt**
- ☆ **Gør det med glæde og ikke sukkende**
- ☆ **Sørg for at rapportere**

Nordens distributionscenter i 25 år

Flere kasser med Kirkens materialer pakkes hver uge og sendes til hele Norden. I forgrunden Kurt Voss og ved pakkedisken, nordmanden Arnt Valgren (Foto: BS).

For Nordisk Distributions Center er 1992 et jubilæumsår. I et kvart århundrede har man herfra udsendt Kirkens bøger, kursusmaterialer, billeder, videobånd, tidsskrifter, slægtsforskningsskemaer og m.m. til hele Norden. I dag er der også en filial ved templet i Sverige og et lille center i Island.

Kurt Voss fra Allerød Ward er leder af distributionscentret. Han har været ansat næsten helt fra begyndelsen. Dengang var der 12 ansatte. I dag har EDB og anden moderne teknik i høj grad forenklet rutinerne, så at der, selv om salget hele tiden er vokset, i dag kun er fem personer ansat til at distribuere Kirkens materialer og varetage abonnementerne på Kirkens blade.

Leverer hver uge

En gang om ugen sendes en container til hvert af de nordiske lande. Derved bliver ugens bestillinger fortoldet som en forsendelse. Derefter overtager postvæsnerne i de respektive lande forsendelsen. Med ugentlige forsendelser skulle det ikke tage lang tid, før de bestilte varer når frem til modtagerne.

Abonnementer

Bestilling af Stjernen og de andre nordiske kirkeblade har længe foregået via distribu-

Nordisk Distributions Center på Smedevangen 9 i Lynge lidt syd for Hillerød (Foto: BS).

Kurt Voss med Hjælpeforeningens personlige studievejledning - parat til at blive sendt ud (foto: BS).

tionscentret, men for et års tid siden fik centret også ansvaret for abonnementer på Ensign, New Era, Children's Friend og Church News.

- Som sædvanlig kan læserne henvende sig til stjernerepræsentanten eller bibliotekaren i deres ward eller gren, når de ønsker at abonnere, men de kan også henvende sig direkte til os, siger søster Brenda Pedersen, der er ansvarlig for dette område.

- I Danmark forsøger man for tiden, at få læserne til at forny abonnementet ved hjælp af et giroindbetalingskort. I de ward eller grene, hvor stjernerepræsentanten har været effektiv, er den personlige kontakt med læserne den bedste metode, mener bror Voss. Det giver en anledning til at opmuntre flere til at få glæde af budskabet fra Det Første Præsidentskab og andre inspirerende artikler.

- Det bekymrer os, at så mange blade kommer retur. Måske glemmer man at give os besked om den nye adresse, når man melder adresseforandring på posthuset? mener søster Pedersen.

Videoproduktion

I forbindelse med ændringen af områderne kom ansvaret for produktion af videobånd tilbage til Danmark. Det er bl.a. kopiering af videooptagelser fra generalkonferencerne i april og oktober.

Centret sørger for, at en eller flere videokassetter, tekstet på landets sprog, bliver sendt ud til hver enhed i Norden. Det er områdepræsidentskabet, der bestemmer, hvor mange møder, der skal udsendes på video fra hver konference.

- Med vore rutiner vil enhederne kunne få konferencevideoerne væsentlig hurtigere end i de sidste par år, mener bror Voss. Hensigten med videoerne er, at de skal kunne vises for medlemmerne eller udlånes til dem.

Hvor mange andre videofilm, som Kirken producerer i USA, der skal oversættes til de nordiske sprog, bestemmes af en særlig videokomité ved Kirkens hovedsæde i Salt Lake City.

Bestilling og salg

Biblioteket i hver enhed har et katalog over alt det, der kan bestilles fra centret. Bestillingen kan foregå gennem bibliotekaren, eller den kan sendes direkte til Nordisk Distributions Center. Bestiller man selv direkte, skal alt forudbetales på postgirokonto 3 12 09 88, hvortil kommer porto oveni. Materialer kan også købes direkte på distributionscentrene i Västerhaninge og i Lynge.

- Det er vores håb, at de breve, vi udsender til enhederne om nye materialer, nye bøger og film, genoptryk m.m., også når frem til bibliotekarerne. De har nemlig en stor opgave, når det gælder om at informere medlemmerne!

Ved hjælp af EDB føres der statistik over bestillingerne fra hver gren og hvert ward. Denne statistik er grundlaget for beslut- ningen om genoptryk, samt hvor mange personlige studievejled- ninger hver enhed får gratis.

Ifølge bror Voss fremgår det tydeligt af denne statistik, om bibliotekaren gør en indsats og når ud til medlemmerne. □

Birgitta Strandberg

En stor del af lageret optages af mange tusinde eksemplarer af Mormons Bog på de nordiske sprog (Foto: BS).

Unge har studeret Mormons Bog

Det var ikke altid en let sag at følge jernstangen. Det går op og ned i livet for os alle! (TD-foto).

Mormons Bog er intenst blevet studeret i seminar af 89 unge mennesker i seminaralderen, 14-18 år.

Disse flittige unge mennesker ved nu meget mere om Nephi, Alma, Ammon, Moroni, Mormon og alle de andre store eksempler i denne bog. De har lært 25 nøgleskriftsteder, som de på rekordtid kan finde blot ved at få et lille stikord. De har følt Ånden i denne storslåede bog, som Joseph Smith sagde, er den mest korrekte bog på jorden.

Seminar er et tilbud til unge mennesker til at studere skriften på en sjov og interessant måde. Skriften bliver mere levende for dem og gode lærere gør deres bedste for, at de unge menneskers vidnesbyrd om skriften bliver større.

I Københavns stav gennemførte 70% af de tilmeldte elever, mens Aarhus stav kunne præstere hele 83%.

- Vi har brug for at forældrene støtter, opmuntrer og hjælper deres børn meget mere i forbindelse med seminarprogrammet. De unge har brug for seminar, som er en fantastisk forberedelse til en mission og til at de unge senere at kan undervise deres egne børn i evangeliet, siger Jens Kristoffersen, som er koordinator for Kirkens uddannelsessystem.

De unge i Kirken går til seminar en gang om ugen, hvor de får en times undervisning i det pågældende års studiekursus. Det går på skift mellem Mormons Bog, Det Gamle og Det Nye Testamente samt Lære & Pagter. Efter 4 år i seminar er de unge næsten eksperter i skrifterne.

Institut

Institut er et tilbud til unge under uddannelse til at fortsætte dette studium. Udover de fire ovennævnte kurser er der tilbud om flere alternative kurser.

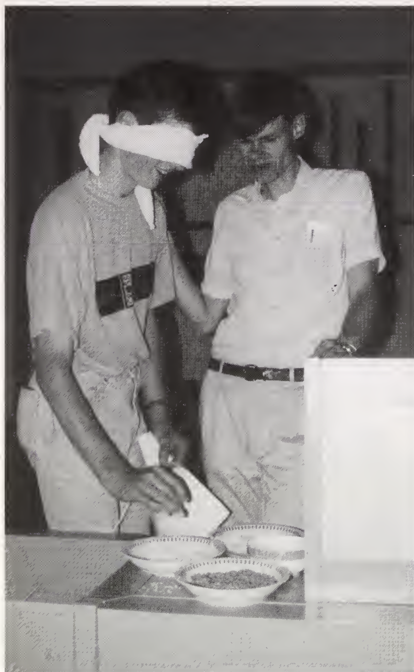
I det forløbne år er det ligeledes Mormons Bog, der her har været udsat for intenst studium. Af de på landsplan 180 tilmeldte elever, gennemførte 89.

Afslutningsfest

Københavns stav afsluttede seminaråret med en rigtig udfordring til de unge. Alt det, de havde lært i løbet af året - ja faktisk alt det, de havde

Selv i livets stille perioder er det vigtigt at holde fast i jernstangen (TD-foto).

Forråd! Hvad er det? Her skal der sættes navn på forrådets forskellige bestanddele (TD-foto).

lært hele deres liv - skulle nu stå sin prøve.

De blev hver især forsynet med bind for øjnene, placeret ved en snor, som skulle symbolisere jernstangen, eller Guds ord. De fik instruktioner om aldrig at give slip på jernstangen under nogen omstændigheder.

De unge skulle følge jernstangen gennem hele kirkebygningen. Denne tur symboliserede hele deres liv. De blev undervejs udsat for prøver, spørgsmål og fristelser. Klarede de disse prøver ville det stykke papir, de var blevet forsynet med ved begyndelsen, være helt hvidt ved afslutningen. Streger på papiret betød, at de ikke havde klaret sig så godt, som de kunne have gjort.

Undervejs blev de bedt om at citere lærte skriftsteder, om at fortælle om deres planer for fremtiden, de blev udsat for fristelser, hvor de skulle så virkelig fast for at klare sig, og for at kunne holde fast på jernstangen. I flere tilfælde blev de lokket væk fra jernstangen og måtte så gennem alt besværet med at finde tilbage - og det var ikke let med bind for øjnene.

Det var en oplevelse for de unge, som var sjov, men også meget lærerig. □

Lisbeth Andersen

Tidligere præsiderende biskop dør

Den nu afdøde ældste Vandenberg. I den periode ældste Vandenberg virkede som præsiderende biskop blev Nordisk Distributions Center oprettet (TD-foto).

Ældste John H. Vandenberg, som er emeritus generalautoritet, døde den 3. juni 1992 på hospitalet i Sandy, Utah. Han blev 87 år. Ældste Vandenberg tjente 11 år som præsiderende biskop i Kirken, før han blev kaldet som assistent til De Tolv Apostles Kvorum i 1972. Han blev kaldet som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum i 1976, hvor han opnåede status som emeritus to år senere. Br. John H. Vandenberg var 6 år før sit kald som præsiderende biskop, næstformand i Kirkens byggekomité. Han blev født i Ogden, Utah og var fuldtidsmissionær i Holland som ung.

Andre kaldelser i Kirken omfattede kaldelser i stavsmissionspræsidentskaber og tjeneste som rådgiver i stavspræsidentskaber i Colorado og i Utah. Ældste Vandenberg boede før sin kaldelse som generalautoritet i Colorado, hvor han var beskæftiget med køb og salg af uld og kvæg samt med tekstilfabrikation og landbrug.

Han efterlader sin hustru, to døtre, elleve børnebørn og ti oldebørn. □

IMN

Kirken deltager i Grundlovsseminar

Sidste efterår 1991 blev br. Carsten Gram opmærksom på, at grundlovsdebatten ville komme til at omfatte kirkeafsnittet i grundloven på et møde i foråret 1992. Efter samråd med stavspræsidenterne blev jeg som jurist opfordret til at undersøge, om vi kunne få noget ud af at deltage i debatten.

Uopfyldte krav i grundloven

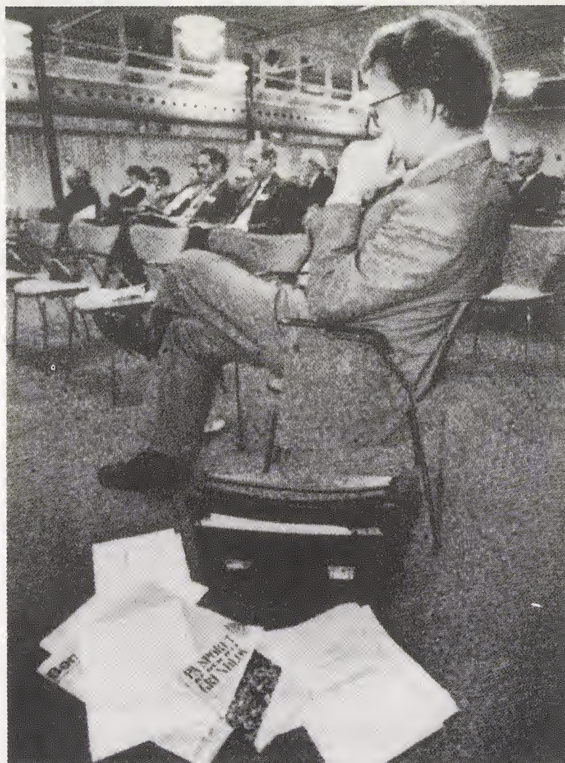
Der viste sig interessante ting ved at kigge i den tunge gamle protokol over grundlovsforhandlingerne i 1848. Grundtvig og en række andre fritænkere ville foruden frit valg af religion indføre mere frihed inden for den daværende statskirke. Den gamle statskirke skulle afløses af en folkekirke, som skulle have sin egen forfatning. Den skulle altså være selvstyrende, hvilket skulle ordnes nærmere ved lov. Andre trossamfunds forhold skulle også reguleres ved lov. Det står direkte i grundlovens § 66 og § 69, at sådanne love skal udarbejdes, men i de mere end 140 år der er gået, har man aldrig kunne nå til enighed om indholdet.

Invitation fra Niels Helveg

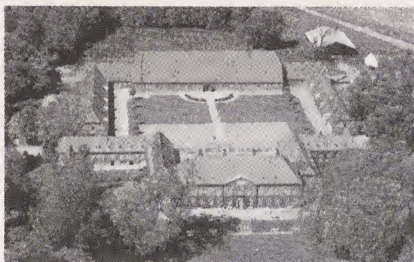
Så der var nok af interessante emner at tage fat på, da fhv. minister Niels Helveg Petersen inviterede til grundlovsseminar på Hindsgavl den 3. og 4. maj. Der havde været et første seminar i oktober 1991, hvor andre dele af grundloven blev debatteret med henblik på en grundlovsændring. Men da ændringsproceduren er lang og vanskelig, gælder det om at få alle områder belyst. Derfor ville man benytte lejligheden til at tage fat på den slumrende kirkedebat. Og efter en henvendelse først på året fik jeg en invitation som repræsentant for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De ca. 120 inviterede bestod i øvrigt mest af folketingsmedlemmer, embedsmænd, folkekirkeledere og pressefolk.

Folkekirken og andre trossamfund

Debatten indledtes af et par talere: kirkeministeriets departementschef Preben Espersen gav udtryk for, at folkekirkens nuværende styrelse fungerede godt nok. Ålborgs folkekirkebiskop Herluf Eriksen efterlyste idéer til en bedre anvendelse af de statsskattemidler, som vi alle betaler til folkekirken, idet de nu går til at betale præstelønninger med. Dette mente han ik-

Fhv. minister Niels Helveg Petersen lytter til br. Helge Nørrungs indlæg på grundlovsseminaret (Foto: KD).

Herregården Hindsgavl, set fra luften. Her blev grundlovsseminaret afviklet.

ke var rimeligt over for de andre trossamfund.

Livlig debat

Efter en kort pause brød forsamlingen spontant ud i en af Grundtvigs salmer: "Den signede dag med fryd vi ser". Under den efterfølgende debat foreslog jeg som svar til Herluf Eriksen, at de 11% af folkekirkens udgifter, som dækkes af statsskatten, passende kunne gå til begravelsesvæsenet, som vi alle benytter os af. Desuden fik jeg lejlighed til at pege på en række uheldige følger af, at grundlovsfædrenes tanker om adskillelse af kirke og stat aldrig var gennemført. I virkeligheden er kompetencen til at afgøre kirkelige spørgsmål for alle trossamfund flyttet over i kirkeministeriet, som samtidig er øverste organ for folkekirken. Dette har medført ulige behandling af trossamfund. Efter stavspræsident Richardt Andersens ønske pegede jeg bl.a. på urimeligheden i, at fødselsregistreringen skal ske hos folkekirken, og at vi ikke kan foretage vielser på dansk i Kirkens eneste tempel i Skandinavien. Indlægget om forskelsbehandling blev bekræftet af den næste taler, Morten Kjærum, leder af Centret for Menneskerettigheder. Og formanden for folketingets kirkeudvalg, Birthe Rønn Hornbech, bekræftede at kirkeudvalget ville tage spørgsmålet om dansk vielse i Stockholm op til overvejelse.

Moral og etik

Kun én debattør kom ind på moral og etik, og det var - beskæmmende nok ikke en "gejstlig", men en forretningsmand, Laue Traberg Smith, som er fhv. folketingsmedlem. Han efterlyste større deltagelse fra kirken i den moralske og etiske debat. "Hvis ikke kirken vil være retningsgivende for moralen, så bliver virksomhederne nødt til at opstille regler for almindelig moral," sagde han, "for der er virkelig behov for retningslinier på det område."

Presseomtale

Pressens reaktion dagen efter var stort set, at kirken var tilfreds med grundloven som den er. Så jeg indsendte til Berlingske Tidende en del af mit eget indlæg omkring forskelsbehandlingen af kirkerne - se den gengivne artikel. Men mange emner, f.eks. efterlysningen af bedre moral og etik i samfundet, trænger til en mere massiv indsats. Så hermed en opfordring til at skrive læserbreve! Udover en baptist, MF Knud Glønborg, var vi det eneste trossamfund uden for folkekirken, der var repræsenteret på seminaret. I det store og hele var der interesse for synspunkterne om større frihed og lighed, også når snakken gik i pauserne. □

Helge Nørrung
Københavns 1. ward

Spejderprogrammet begyndt i Fredericia

Den 6. maj samledes 7 bærere af Det Aronske Præstedømme og deres forældre til en spændende og informativ aften i Fredericia kirkebygning, hvor spejderarbejdet for Det Aronske Præstedømme blev påbegyndt.

Der var gjort et stort forarbejde af UM-præsidenten Henrik Bornemann og hans rådgiver David Ramm, Lokalet var pyntet festligt op med spejderredskaber og plakater og et stort flag.

God opbakning fra ledere

Biskoprådet var indbudt og mødte fuldtalligt op. Aarhus stavs spejderleder br. Karl Ove Ilskov var inviteret og mødte op i fuld uniform og til stede fra stavens præsidentskab for Unge Mænd var også br. Erik Holm Larsen.

Efter sang og bøn fortalte br. Erik Holm Larsen på levende og underholdende måde om spejderprogrammet, og om hvordan det udvikler bæreren af Det Aronske Præstedømme både fysisk, åndeligt, kulturelt og socialt.

Planer lagt og gennemgået

Spejderleder Karl Ove Ilskov fortalte os om uniformen, mærkerne og ledede os i et par sjove opmærksomhedsstyrkende lege. Der blev delt programmer ud for arbejdet i maj, juni, juli og august, og br. David Ramm, fortalte om de forskellige aktiviteter. Lejrarbejdet vil være noget af det først, der tages fat på.

Og til slut blev der serveret saft og spændende kager formet som spejderredskaber og pyntet med slik.

Det Aronske præstedømme i Fredericia går nu en spændende og udfordrende tid i møde. □

Inger Madsen
Fredericia Ward

Br. David Ramm fortæller om de næste fire måneders program, og hvordan det forbereder drengene til at kunne bestå spejderprøven (foto: Bornemann).

Foretræde for Folketingets kirkeudvalg

Christiansborg, hvor Kirkens delegation havde foretræde for Kirkeudvalget.

Siden indvielsen af templet i Stockholm i 1985 har en af vore mærkesager med de danske myndigheder været at opnå tilladelse til at foretage danske vielser i templet. I begge stave har vi haft dårlige erfaringer med myndighedernes forståelse for gyldigheden af de svenske vielsesattester, ligesom der jo er ulemper forbundet med at blive viet på et fremmed sprog. Gentagne henvendelser til kirkeministeriet har imidlertid kun ført til afslag. Stavspræsident Richardt Andersen tog derfor initiativ til en henvendelse til Folketingets kirkeudvalg. Det var lidt af et sammentræf, at henvendelsen faldt tidsmæssigt sammen med grundlovsdebatten. Det gav lidt offentlighed omkring emnet, inden kirkeudvalget skulle behandle sagen (se artiklen om grundlovsseminaret på Hindsgavl). Efter vor henvendelse blev Kirken indkaldt til foretræde for kirkeudvalget onsdag den 13. maj. I delegationen deltog Stavspræsident Richardt Andersen, Carsten Gram og Helge Nørrung.

Lovlydige borgere

Richardt Andersen nævnte indledningsvis, at vi var lovlydige borgere, men at vi af og til var udsat for ulemper som minoritetsgruppe. Han nævnte eksemplet med fødselsregistreringen via folkekirken. Derefter opregnede han vore forgæves henvendelser til kirkeministeriet angående vielse i Stockholm, senest den 31. oktober 1991, hvor vi havde møde med kirkeministeren, som imidlertid den 18. december sendte os et afslag. Begrundelserne har hver gang været det samme, nemlig at vore ønsker ikke passer med hensigterne bag den nuværende bekendtgørelse om vielse i udlandet, der kun gælder tilfælde, hvor parterne i forvejen opholder sig i udlandet. Man havde altså ikke taget kirkens situation alvorligt og været åben for, at der kan være andre lige så reelle hensigter bag en vielse i udlandet. Disse hensigter blev så opregnet for kirkeudvalgets medlemmer, og vi fortalte lidt om forskellen på templer og kirkebygninger.

Vielse i svingende lianer?

Der var dernæst god spørgelyst fra udvalgets medlemmer, hvorunder vi kunne oplyse om bl.a. medlemsantallet i Danmark, og hvorfor vi ikke er nok til at have endnu et tempel i Skandinavien. Et enkelt udvalgsmedlem var bange for, at en åbning for vielse i udlandet skulle medføre outrerede ønsker om vielser i svingende lianer i Afrika og lignende! Men vi kunne berolige vedkommende med, at den vielse vi ønskede var en del af vor kirkes lære, og at man f.eks. kunne indlemme en regel om, at vielsen skulle være begrundet i pågældende trossamfunds forskrifter. Vi ved at kirkeudvalget på baggrund af vort besøg har stillet en række spørgsmål til ministeren. Og vi venter nu spændt på svaret fra udvalget. Her er endnu en sag, hvor vores forenede bønner vil have stor betydning. □

Helge Nørrung
Københavns 1. ward

Helge Nørrung, der som Kirkens jurist i Danmark har varetaget kontakten til de offentlige myndigheder (TD-foto).

Den ny regionalrepræsentant for Norge og Finland (TD-foto).

Ny regionalrepræsentant for Finland og Norge

Kari Haikkola, som har været regionalinformationsleder for Finland lige siden 1986, da han blev afløst som stavspræsident for Tampere stav, er blevet kaldt til regionalrepræsentant for Finland og Norge fra 1. april 1992.

Regionen delt

Før dette havde Finland sammen med de øvrige nordiske lande ældste Arne Hedberg som fællesrerionalrepræsentant. Fra 1. april 1992 blev Arne Hedberg regionalrepræsentant for Danmark, Island og Sverige.

Døbt som jurastuderende

Kari Haikkola sluttede sig til Kirken i 1963, efter at missionærerne havde kontaktet ham, mens han var jurastuderende ved universitetet i Turku. I 70'erne var han rådgiver til missionspræsidenten, og fra 1977 til 1983 var han præsident for Helsinki stav. Fra 1983 til 1986 præsiderede han over Tampere stav. Og i de sidste 6 år har han tjent som regionalinformationsleder for Finland.

Familiebaggrund

Kari Haikkola er advokat. Han blev gift med Auli Nurme i 1963, og de har sammen fire børn, Marko 27, Nina 24, Pia 22 og Anna på 13 år. Auli Haikkola har tjent som præsidentinde for Primary og Hjælpeforeningen samt som lærer i seminar. Regionerne i Finland og Norge består af tre stave: Helsinki Finland stav, Tampere Finland stav, Oslo Norge stav samt to missioner: Den Norske Mission og Den Finske Mission. □

Pertti Felin

En vandring med forhindringer

Kl. 07.30) Dette er morgenavisen, god morgen .... og vejret. Hård kuling fra vest med vindstød op til stormstyrke. 7-9 grader. Der er .... klik).

Fuld af sjove hændelser

Den 2. januar kl. 15.00 drog Jonni, Karsten, Ian, David og Palle, som er spejdere i Aarhus ward afsted. Foran os lå en ca. 21 km tur i regn, modvind og med masser af hændelser. Som for eksempel Palle, der kom til at rive et sidespejl af. Det vil egentlig sige, at Palle næsten blev påkørt af en bil, og derfor blev "spiddet" på bilens sidespejl eller Ian, som faldt ned i en grøft, Jonni, som fandt ud af, at hans dunk var utæt, da han opdagede, at hans taske var våd, osv.

Bivuak eller seng?

Men omkring 22-tiden kom vi til vores mål: En åbning i en skov kaldet Kolsskov. Der fik vi hurtigt spist lidt mad og sat vores regnslag sammen til bivuak og så ellers ind i soveposen. Det får en til at tænke på: gid man lå i sin varme seng, med en radiator i nærheden, en varm, dejlig kop kakao med masser af flødeskum og lidt kage og ....

Karsten var den første, der vågnede. Dog ikke til et kønt syn, da han så Jonni sove halvvejs ude af bivuakken. Lidt senere vågnede de øvrige, og efter en bid brød eller to var vi parate til at vandre igen.

Gennem vand og regn

Det varede ikke længe før samtlige spejdere og ledere løb tør for vand, så efter et kort stop og nogle brunkager senere ved en gård, var vi parate igen. Dagen begyndte med sol og godt vejr. Men i løbet af dagen begyndte det at regne og blæse. Så da vi havde gået 15-16 km, bestemte vores ledere David og Palle i al hemmelighed at ringe til Ians far, og få ham til at hente os 5 km fremme. Dog fortalte de, at vi skulle gå omkring 20 km endnu.

42 km, ikke dårligt

Ved vores næste hvil i Beder, syntes Ian på et tidspunkt, at det var hans far, som kørte i den bil, som var på vej mod os. Og ganske rigtigt. Lidt efter sad 3 trætte spejdere og 2 leder på vej hjemad efter ca. 42. km med fuld oppakning. Dog var alle enige om, at det havde været en spændende tur. □

Jonni Gadi og David Michael Poulsen, Århus Ward

Fra venstre: Carsten, Ian, Jonni og David (Foto: ORP).

Esbjergs søstre under tegnekonkurrencen. Søstrene var klædt i dragter fra Hjælpeforeningens oprettelse for 150 år siden (Foto: SJ).

Esbjerg ward fejrer Hjælpeforeningens 150-årsdag

Denne begivenhed blev fejret lørdag den 7. marts med en fest, hvor hele wardet var inviteret med i festtøj, som dengang for 150 år siden. Nogle søstre havde syet kyser til sig selv og deres piger ved det sidste aktivitetsmøde inden ferien. Det blev alle tiders fest for både store og små med masser af stof til lattermusklerne.

Før og nu

Efter sang og bøn blev vi budt velkommen af andenrådgiver Dorthe Hansen, som bar hovedslæbet ved denne vellykkede fest. Hun fortalte kort om Hjælpeforeningen dengang, efterfulgt af præsidentinde Anna Hagemann, som kort fortalte om Hjælpeforeningen nu. Søster Dorthe Hansen introducerede denne aften et nyt "Hjælpeforeningstæppe", var syet i blåt stof, hvorpå søstrene på skift skal sætte en gul firkant pyntet med ting og sager, som skal symbolisere den søster, som man nu "trækker i lykkeposen". Afsløringen af firkanterne foregår på aktivitetsaftnerne. Det er helt fantastisk, så fantasifuldt disse firkanter bliver dekoreret.

Sang og konkurrencer

Primarybørnene sang dernæst "Håndkærresangen". Så gik det løs. Vi blev delt op i tre hold og skulle så udføre forskellige opgaver og konkurrere mod hinanden. Mænd fra de tre hold startede med at lægge arm. Der blev heppet godt, men det hold, som havde valgt Peter Meline til denne dyst, gik af med sejren. Så var det kvindernes tur til at udfolde sig i en tegnekonkurrence, hvor holdene skulle gætte flest mulig af de tegninger, som tre søstre tegnede. De store børn fik til opgave at føle sig frem til forskellige ting inde i en kasse, og de små børn skulle "sætte hale på ko" med bind for øjnene. Det førte til megen morskab. Som afslutning på disse konkurrencer havde vi en musikkonkurrence, hvor det blot gjaldt om at svare først på spørgsmål om musik af vidt forskellig karakter. Det var ret spændende at se, hvor alsidige vi var udi musikken.

Dans og tærtekonkurrence

Missionærerne sang for os, og så var det tid til en svingom i squaredance for nogen, til stor underholdning for andre. Nu nærmede spisetiden sig, og vi stillede borde op og gjorde klar til vores medbragte mad. Alt imens dette foregik, blev der sendt to dommere kendt udi madkunst, siges der, nemlig biskop Poul Erik Buur og Peter Meline, ind i et tilstødende lokale, hvor der var anbragt adskillige tærter, idet der nemlig skulle afvikles en tærtekonkurrence. Førstepræmien gik til søster Anni Byskov. 2. præmie til søster Gerda Barkov og 3. præmie til søster Lis Ryttersgaard. Alle disse fortræffelige tærter blev efter den medbragte mad fortæret som dessert.

Børneudstilling

I et andet tilstødende lokale var der lavet en udstilling, Primarybørnene havde lavet et prærielandskab med håndkærrer lavet af tændstikæsker og paphjul. Der var en udstilling af billeder fra Esbjerg wards historie helt ned til omkr. 1910 samt børne- og babybilleder af nogle medlemmer, som man kunne gætte sig frem til, hvem var, men mit syn på den sag var nu, at der var sket rigeligt store forandringer. Efter sang og bøn drog vi hver til sit. Vi havde oplevet en begivenhedsrig dag, hvor børn og unge og ældre blev rystet godt sammen. □

Solveig Jensen
Esbjerg ward

Sprog og skrifttegn i Mormons Bog

På hvilket sprog blev Mormons Bog skrevet? Det mest nærliggende svar er en eller anden form for ægyptisk. Moroni siger, at "vi har skrevet denne beretning (med) de skrifttegn, som hos os kaldes de forbedrede ægyptiske" (Mormon 9:32). Nephi bekræfter dette i begyndelsen af denne beretning, da han siger: "Ja, jeg skriver denne beretning i min faders sprog, som består af jødernes lærdom og ægypternes sprog" (1 Ne. 1:1).

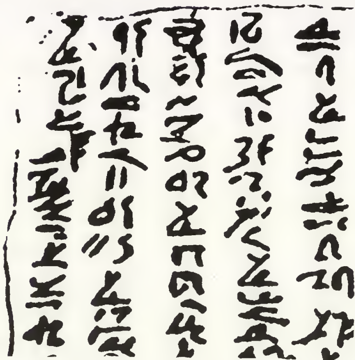
Selv om den enkleste fortolkning af disse udtalelser (og andre lignende i Mormons Bog) er, at sproget i Mormons Bog var ægyptisk, så har nogle, herunder Sidney Sperry, John Sorenson og John Tvedtnes slået til lyd for en lidt anderledes fortolkning: Selv om det skrevne sprog (bogstaverne) på messingpladerne var en form af ægyptisk, så var det underliggende sprog på messingpladerne hebræisk ("jødernes lærdom"?). Sandsynligheden for at denne fortolkning er rigtig, understøttes af den omfattende forskning af Papyrus Amherst 63 man har foretaget i det sidste århundrede.

Arbejdet på denne optegnelse viser, at brugen af et alfabet til at videregive et andet sprog ikke var ukendt på dette tidspunkt i Mellemøsten. Denne optegnelse stammer fra det andet århundrede før Kristus og er skrevet med ægyptiske (demotiske) skrifttegn (en form for ægyptisk stenografi). Det har i årevis været uforståeligt for ægyptologerne, som mente, at det skulle læses som ægyptisk.

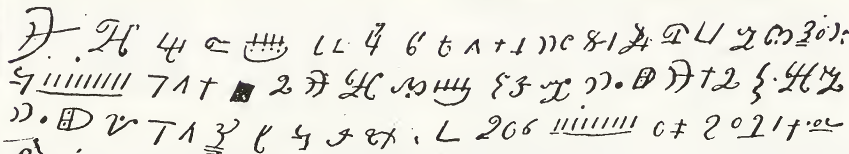
I 1944 fandt Raymond Bowman fra Chicagos Universitet ud af, at selv om skrifttegnene er ægyptiske, er det underliggende sprog aramæisk ("An Aramaic Religious Text in Demotic Script", Journal of Near Eastern Studies 3 (1944) 219-231). Hans anstrengelser for at oversætte dele af teksten som en aramæisk tekst viste sig at bære frugt, men i løbet af de næste 40 år er der næsten ikke blevet udført noget arbejde på denne optegnelse. I løbet af de sidste 10 år er man dog nået til en generel accept af forskellen mellem de skrifttegn, hvormed dette papyrus er skrevet (demotisk ægyptisk) og det underliggende sprog (aramæisk). Det er også interessant, at der på dette papyrus findes en version af Salme 20:2-6. Vi ser, at der således bruges en ægyptisk skrift til at viderebringe et semitisk sprogs (aramæisk) gengivelse af en tekst fra Skriften - på præcis samme måde, som det originale manus til Mormons Bog kan være en ægyptisk skrift, der bruges til at videregive et på semitisk sprog (hebræisk).

Denne situation svarer tilnærmelsesvis til, at en japaner bruger engelske bogstaver til at skrive sit modersmål på (af en eller anden årsag - måske for at undervise mennesker, som ikke forstår de japanske skrifttegn). Man måtte stadig forstå det japanske sprog for at forstå, hvad der er blevet skrevet, for det ville ikke være engelsk - det ville være japansk, men skrevet med de skrifttegn, som normalt bruges i engelsk.

Hvorfor skulle nephiterne anvende ægyptiske skrifttegn for at videregive det hebræiske sprog? Nephiterne må da selv på Moronis tid have været bekendt med hebræiske skrifttegn. I samme afsnit, hvor Moroni gør det klart, at skrifttegnene på pladerne er ægyptiske, siger han "Og dersom vore plader havde været store nok, så havde vi skrevet på hebraisk" (Mormon 9:33), hvilket viser, at han ville have foretrukket at skrive på hebræisk. Alma 18:13 synes at

Ægyptisk demotisk skrift fra Nephis tid ca. 600 f.Kr.

Afskrift af tegnene på Moronis plader.

Fortsat fra forrige side...

indikere, at deres talte sprog har været en form for hebræisk. Dette synes bekræftet af forskningen, som viser spor af hebræiske former selv i den engelske oversættelse af Mormons Bog.

Så hvorfor i det hele taget bruge ægyptisk? De hebræiske skrifttegn har tilsyneladende krævet mere plads end hvis de samme ord skrives med ægyptiske skrifttegn. Moroni siger, at hvis pladerne havde været større, så ville han og andre havde skrevet på hebræisk. Det vi kender til ægyptiske skrifttegn, og som kan have været brugt på den tid, hvor Lehi forlod Jerusalem (hvilket Joseph Smith ikke kan have vidst noget) viser, at disse ægyptiske skrifttegn kan have krævet mindre plads end de hebræiske skrifttegn for at udtrykke den samme tanke.

Efter Lehi forlod Jerusalem blev de egyptiske skrifttegn endnu mere kompakte. Vi ved ikke, om det samme er sket for det forbedrede ægyptiske, som nephiterne benyttede. Men uanset hvad, så er findes der en slående parallel mellem disse to dokumenter. Det demotisk ægyptiske - Aramæisk Papyrus Amherst 63 er mere kompakt, end det ville have været, hvis man havde brugt de aramæiske skrifttegn, på samme måde som Mormons Bogs pladers text kan have fyldt mindre fordi man brugte egyptiske skrifttegn fremfor hebræiske. Men på samme måde, som Moroni sagde, at brugen af ægyptisk førte til ufuldkommenheder, som ikke ville have eksisteret, hvis han og andre kunne have skrevet på hebræisk, så er Papyrus Amherst 63 også langt vanskeligere at læse og indeholder mange flere dobbeltbetydninger, end hvis det var skrevet med aramæiske skrifttegn. □

Stephen D. Ricks
F.A.R.M.S.

Den første svenske missionær til Rusland

Ældste Gunnarsson blev budt velkommen af sin seniorkammerat (t.v.) og missionspræsident og søster Gary L. Browning, tidligere præsident for Helsingfors missionen i Finland.

Samtidig med at ældste Roy Gunnarsson fra Trollhättan gren studerede russisk i 10 timer om dagen på missionærtræningscentret i Provo, blev Moskva missionen åbnet. Svenskerne fik dermed en pioner blandt de ca. 30 missionærer der blev kaldet til at sprede evangeliet til de 15 millioner indbyggere i Moskva.

Man føler sig ret så lille i så stor en by, skriver ældste Gunnarsson i et brev til sin gren. I de forgangne måneder har vi koncentreret os om at finde et mødelokale, en lejlighed til os og arbejdet på at få åbnet missionskontoret.

I går holdt vi det første møde i vores nye "centrale" gren, hvor min kammerat er grenspræsident. Vi begyndte med søndagsskolen, hvor en søster, der kun har været medlem i 2 måneder, holdt lektien. Vi har alt i alt syv medlemmer i vores gren.

En af dem som blev døbt for en måned siden, blev kaldet som grenspræsident i en anden gren. Medlemmerne er meget ansvarsbevidste og flittige.

Sproget er ikke let, og jeg har stadig store problemer med at forstå det. Dog følger jeg at jeg har stor støtte bag mig, når fx en undersøger stiller mig et spørgsmål med ord jeg aldrig har hørt. Det bliver ligesom klart for mig, og jeg forstår spørgsmålet - det er fantastisk!

Livet i Moskva kræver store omstillinger hver dag. Alt er så anderledes, at bare det at leve er blevet en kunst. De økonomiske forhold er forfærdelige. For os der har hård valuta, er der meget, der er særdeles billigt - når vi kan finde det - men for folket er det frygteligt.

Den 1. april blev alle priser forhøjet med 20%. Det kunne mærkes. Køerne forsvandt næsten.

Spørgsmålet er: Hvad spiser de i stedet? Værdien på rublen raslede ned. Nu er en dollar 123 rubler værd. For bare en måned siden var den 60 rubler værd. Dette fører til en hastig stigning i kriminalitet. Selv vi som missionærer kan mærke det.

Vi er tvunget til at tilpasse os så meget som muligt, men mest af alt er vi nødt til at lytte til Ånden. Jeg er dog ikke bange. Jeg ved at vi bliver beskyttet, og så længe vi lever værdigt, er Ånden med os!! Jeg vil vidne om glæden i et missionskald. Det er virkelig vigtigt!

Herren spørger ikke om vi har lyst. Nej, han siger: Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet. Det slog mig virkelig. Hvis Herren udtaler sig sådan, hvor vigtigt er det så ikke! Det drejer sig kun om to år.

Fakta er, at det er to meget korte år, og derfor er det nødvendigt at forberede sig og være villig til at give sig 100%. Jeg håber og ønsker af hele mit hjerte, at alle unge mænd og mange unge kvinder forstår ansvaret, spændingen og glæden ved at tjene Herren, og tager skridtet ... Det var det hele!

Jeg får tårer i øjnene når jeg læser afsnit 4 og afsnit 31 i Lære og Pagter, for jeg ved at det er sandt. □

Ældste Gunnarsson
i Moskva